

maal, selv for en gammel og øvet Forretningsmand. Naar nu en Hustru, som aldrig i sit Liv har haft med Forretninger at gjøre, staar lige over for et saadant eller et lignende Tilfælde — og en Masse slige vil forekomme — mon hun ikke da simpelthen vil sige: „Du forstaar dette bedre end jeg, gjør som Du synes“. Hvis hun er fornuftig, gjør hun det.

Det er naturligt, at man i et Tilfælde som dette henter sine Exemppler fra Forretningslivet, og Dr. S. gjør ogsaa dette. Saa snart man nemlig vil tage et Ægteskab, hvor Mandens Arbejde er af anden Art, saa viser Principet sig i den Grad umuligt, at jeg antager, Dr. S. selv vil for nægte det. Om man f. Ex. tænker sig, at en Læges Hustru skulde eller vilde have Indflydelse paa sin Mands Behandling af hans Patienter, saa vil Dr. S. formodentlig sige: nej, stop, saa var det ikke ment. Og dog er Tilfældene fuldstændig analoge. En Læges Behandling af sine Patienter er akkurat af samme økonomiske Vigtighed for hans Familie som en Kjøbmands Indkjøb af Varer eller Befragtning af Skibe. Eller en Forfatter vil give ud en Bog, som kanske vil bringe ham økonomisk Tab, muligvis endog værre Trakasserier — saa vil Dr. S. lovfæste Hustruens Magt til at hindre dette, en Magt, som desværre mange Gange har været gjort gjældende og har sejret og saa medført moralsk Forsumpning hos den eftergivende. I alle disse Tilfælde er det lige dybt meningsløst at give en Person afgjørende Indflydelse paa noget, hun ikke har Betingelserne for at kunne forstaa, ja det er værre end meningsløst at give et Menneske lovlig Magt til at hindre en andens Selvbestemmelsesret i noget saa personligt som ens personlige Arbejde. Naar Dr. S. siger, at man kun kan modsætte sig dette ud fra den Mening, at Kvinderne skulde være ufornuftige, saa tager han fuldstændig fejl. Jeg modsætter mig det kun ud fra den Mening, at den kvindelige Fornuft ikke mere end den mandlige er i Stand til at beherske et Fag, som den ikke er „trained for“, og at den endnu mindre saa at sige paa Forhaand kan anses kapabel til lige godt at beherske hvilket som helst Fag, som Skæbnen kan lade den tilkommende Mand være beskæftiget med.

Saa kommer vi til den anden Betingelse for at en „fælles Dispositionsret“ skal kunne bestaa: Begge Parters Ret til med rimelig Opsigelsestid at kunne opløse Fællesskabet. Tillad mig i denne Forbindelse at spørge Dr. S. om en Ting: Hvad vil han have fastsat for det Tilfælde, at en Mand, om hans Hustru har nægtet ham sit Samtykke til en eller anden Forholdsregel, alligevel gaar hen og handler efter sit Skjøn uden at tage Hensyn til Hustruens Mening? Enten fastsætter Dr. S. ingen Ting, og da vil hele Bestemmelsen i Virkeligheden blive lig Nul, og Forholdet praktisk blive det samme som nu, hvor Hustruen nominelt er Ejer, men i Virkeligheden ikke har en Ejers Ret over den mindste Trævl. Eller han maa bestemme, at i dette Tilfælde skal Hustruen have Ret til at kræve Skilsmisse sans phrase. Nu vil Dr. Dr. S. vistnok ikke lægge nogen Hindring i Vejen for Skilsmisse, men hans Hensigt var jo at gjøre Ægteskabet „varigt“, og han kan da ikke godt have tænkt sig fri Skilsmisse som en direkte og nødvendig Følge af den økonomiske Ordning, han tager til Orde for. Man kan muligvis tænke sig, at Dr. S. vilde fastsætte den tredje Ordning for dette Tilfælde, nemlig give Hustruen Ret til